

Idő-sonett

[ShakespeareLátó - 2014. április]

WILLIAM SHAKESPEARE XCVII. SZONETTJÉNEK ELSŐ SORÁRA

De komor tél volt tőled távol élnem,
mennyit prüszköltem, nyeltem a havat,
forrt homlokom, jegesedett a vérem,
fiatalságom roncs-ege alatt;
hogy dideregtem, fogcsikorgatásban,
ökölrázásban edzettem magam,
s hogy a múltást, a változást ne lássam,
elhitem: biztos a bizonytalan;
és most, amikor napról napra szűkebb
magára ébredő szívem körül a nyár,
mozdulataim egyre egyszerűbbek
és nem bánom, ha elnyel a mocsár –
régmúlt leszek, de nem veszi zokon
zubogó vérem, hűvös homlokom.

Kategória: ShakespeareLátó
Denumire autor: László Noémi

Látó Szépirodalmi Folyóirat